

19 MEI 2021

DIRK JACOBS

TENTOONSTELLING

Expo PXL-Healthcare toont mensen met getekende gezichten: “Doet je nadenken”

De trappenhal van PXL-Healthcare wordt deze week behangen met foto's van mensen die er anders uitzien. Ze hebben getekende gezichten, door brandwonden of met een hazenlip. Een van hen is Jan Van Bastelaere (59). Bijna twintig jaar geleden werd hij met derdegraads brandwonden uit zijn auto gehaald. Maar Jan vocht en haalde het.

De 'Face Equality Week' draait rond gelijkheid, ook voor mensen die er misschien anders uitzien. Deze week is in de gebouwen van PXL-Healthcare in Hasselt een expo te zien van mensen met aangeboren gelaatsafwijkingen of van wie het gezicht door een ongeval of brand getekend is. "Mensen zoals jij en ik", zegt Peter Van Rossum van Oskare dat de tentoonstelling samen opzet met de Universiteit van Antwerpen en Hogeschool PXL.

"Je gaat er flink bij nadenken", zeggen Jasmien Vlekken en Tina Assannoso, twee werkstudenten die de expo als eersten te zien krijgen. "Maar je leert vooral dat elk van deze mensen een eigen verhaal heeft dat een enorme impact op hun leven had. Veiligheid wordt plots belangrijker, ook in ons leven. En je gaat deze mensen anders benaderen, met respect."

Vuur

Een van de portretten in de expo is dat van Jan Van Bastelaere. In februari 2001 rijdt hij van zijn job bij de kerncentrale in Doel naar huis in het Waasland. "In Kieldrecht kwam een vrachtwagen van een depot gereden. Ik vermoed dat de chauffeur in zijn papieren bezig was en me niet eens gezien heeft. Door de slag geraakte ik compleet ingeklemd in mijn auto, die prompt in brand schoot. 45 procent van mijn lichaam was in de derde graad verbrand. Daarbovenop had ik heel wat breuken, onder meer mijn dijbeen. Het zag er niet fraai uit."



Het hele ongeval, de klap en het vuur, maakte Jan bewust mee. “Daarna ging het licht voor een maand uit”, zegt hij. “In een kunstmatige coma werden mijn wonden verzorgd. Ik werd gemiddeld twee keer per week geopereerd. Ik kreeg zoveel medicatie dat ik in een droomwereld leefde. Echt, ik weet er niks van. Pas daarna kwam ik geleidelijk tot de realiteit terug. Er begon niet alleen voor mij een nieuw leven, maar ook voor mijn vrouw, mijn zoon van 8 en dochter van 6. Na 135 dagen mocht ik het ziekenhuis uit, maar in de eerste jaren zijn daar nog minstens twee maanden bijgekomen voor allerlei operaties.”

Nooit meer

De gevolgen van het ongeval hakten er zwaar in. “Dat ik nooit meer kon werken, nooit meer kon volleyballen ... Mensen weten niet welke houding ze moeten aannemen. Ik heb nog weinig vrienden van voor het ongeval overgehouden. Ook mijn vrouw vertrok. Ik kon niet meer investeren in onze relatie, er gebeurde zoveel. Gelukkig bleef de band met de kinderen er wel. En toch heb ik in die eerste maanden geregeld gedacht: “Dat het maar stopt”. Ik werd nagestaard, dat was echt niet plezant. En dus ging ik me opsluiten, ik kwam het huis niet meer uit. Na twee jaar heb ik alles op een rijtje gezet: “Wat wil ik: binnen zitten of terug leven?” Het werd de tweede optie. Wie me wilde aangapen, deed maar. Het maakte me echt niks meer uit en ik vond het niet eens meer abnormaal. Maar ik heb liever dat mensen me aanspreken en vragen wat er gebeurd is. Dan vertel ik het hen.”

Statistiek

Ondertussen rijdt Jan ook weer met de auto. “Al was de nieuwe kennismaking wel bizar. Bij rijgeschiktheidscentrum CARA moest ik een aangepaste auto gaan testen. Na wat kleine aanpassingen, mocht ik vertrekken. Na twee jaar schrok ik toch, al ging het eigenlijk vanzelf. Statistisch gezien is de kans erg klein dat mij nog eens zo een ongeval zou overkomen. Dus ging ik weer de baan op. Alleen gele vrachtwagens, die zie ik al van ver komen.”

Jan heeft stilaan zijn leven weer hervat. “Ik ging met de kinderen weer fietsen en skiën”, zegt hij. “Maar waar iedereen veters en gespen van de kinderen dichttrist, moesten zij mij helpen. We hebben ons ook daar doorgeslagen. Ik heb nieuwe fantastische vrienden en een nieuwe vriendin, een geweldige vrouw die erg naar mij opkijkt. En dat doet echt goed. Ik heb ook weer uitdagingen. De Mont Blanc hebben we beklommen en ik heb de Mont Ventoux op gefietst. Ik mocht er niet afrijden, te gevaarlijk. Ook in de zon zitten, is geen aanrader. Maar factor 50 en een hoedje doet wonderen. Ik maak me minder zorgen om kleine dingen en geniet meer.”

De expo is deze week elke weekday gratis te bekijken tussen 8 en 17 uur in PXL-Healthcare, Guffenslaan 39 in Hasselt.